

Tabula rasa

Άγραφος χάρτης, όρος αναχρονιστικός ψυχοπαιδαγωγικά, αλλά ίσως λειτουργικός πολιτικά. Ένας άγραφος χάρτης που θα γεμίσει με ιδέες και προτάσεις, εάν το επιτρέψουν βέβαια οι εξελίξεις, ζυγιασμένες όμως σε πολλές πλάστιγγες είτε για να προωθήσουν επί μέρους αιτήματα είτε για να υλοποιήσουν αποσπασματικές πολιτικές. Εδώ πρέπει να σημειώσω ότι σε ένα δυναμικό περιβάλλον, όπως αυτό της παιδείας, ο διάλογος δεν οριοθετείται χρονικά μια και συνιστά εγγενές στοιχείο της, αέναη και εν πολλοίς συγκρουσιακή διαδικασία. Στο χώρο της παιδείας πάντα θα υπάρχουν ζητήματα που εκκρεμούν και όσα φαίνεται να «διευθετούνται» υπόκεινται άμεσα σε αναθεώρηση. Εκείνο που έχει σημασία είναι η φιλοσοφία και το αξιακό σύστημα που τη συνέχει, η «θεωρία», αν μπορώ να το διατυπώσω έτσι. Αυτό που πραγματικά με στενοχωρεί και με απογοητεύει ως δάσκαλο, είναι ότι δεν υπάρχει **σαφής πολιτική πρόταση και όραμα, δεν υπάρχει ειδοποιός και διακριτή διαφορά στις πολιτικές που προτείνονται από τα κόμματα** και ότι αυτό το τόσο σοβαρό ζήτημα προσεγγίζεται από την κυβέρνηση με φόβο και διαχειριστικά. Συνεπώς όσα λέγονται ή θα ειπωθούν, όπως άλλωστε ισχύει και για τη «διαδικασία», δεν θα είναι πρωτότυπα, το υλικό δεν θα είναι πρωτογενές και επιπλέον το διαχρονικό αναμάσημα ακόμη και σημαντικών ιδεών και προτάσεων, που δεν υλοποιούνται όμως, θα οδηγήσει ίσως σε ένα υπό άμεση αναθεώρηση μερικό αποτέλεσμα λόγω και της ατομικής, συντεχνιακής, οικογενειοκρατικής και κομματικής ιδιοτελείας που χαρακτηρίζει την ελλαδική κοινωνία. Προσωπικά θυμάμαι θετικά τα ερωτηματολόγια του Υπουργού Παιδείας στις αρχές του 90 αλλά και την υποδοχή που έτυχαν από την κομματική ή συντεχνιακή ιδιοτελεία. **Η δημόσια παιδεία για να ανασάνει χρειάζεται υπέρβαση, κοινωνική αντίληψη, πραγματική πολιτική και χρήματα, πριν παντελώς εκπνεύσει, ως ταυτότητα και ως περιεχόμενο.** Χρειάζεται επίσης **αξιοκρατία** με την έννοια ότι αυτός που κάνει κάτι να είναι άριστος σε αυτό που κάνει και να αξιολογείται η κοινωνική προέκταση αυτής της λειτουργίας του. Θυμάμαι όταν συζητούσα με ένα συμφοιτητή μου από την Ιαπωνία, μου είπε ότι «η αξιοσύνη στη χώρα τους δεν μετριέται με τον εάν είσαι γιατρός ή νοσοκόμος ή οδηγός τραίνου αλλά με το εάν είσαι καλός σε αυτό που κάνεις και τίμιος με αυτό που κάνεις. Ο καλός οδηγός του ηλεκτρικού τρένου θεωρείται πιο αξιόλογος και πολύτιμος ως κοινωνικό πρόσωπο από τον εκμεταλλευτή και φοροδιαφυγά επιστήμονα». Βέβαια μου είπε επίσης ότι στην Ιαπωνία πολλοί εργαζόμενοι δεν παίρνουν τις άδειες που δικαιούνται για διακοπές και υπάρχουν ψυχοθεραπευτές για την εργασιομανία. Αυτό πραγματικά με σόκαρε!!!.

Να 'μαστε λοιπόν και πάλι εις την απαρχήν ανακατασκευής (ή εξωραϊσμού) του πολυώροφου κτιρίου της ελλαδικής εκπαίδευσης με το κίτρινο Χ μετά το σεισμό, ξεκινώντας όχι από τις κολώνες αλλά από το ρετιρέ, γιατί όλοι υποσυνείδητα εκεί θέλουμε να είμαστε, για να 'χουμε ωραία θέα και να μην εισπνέουμε τα αιωρούμενα σωματίδια και τους ρύπους που αποδεδειγμένα είναι περισσότεροι στο ισόγειο και στους πρώτους ορόφους, αγνοώντας όμως ότι η σεισμικότητα του εδάφους είναι συνεχής και η στατικότητα του οικοδομήματος προβληματική. Ίσως βέβαια να το αγνοούμε επειδή είναι δημόσιο κτίριο, όπως λέμε δημόσιο πάρκο, δημόσιες τουαλέτες, δημόσιος δρόμος, γιατί «εδώ είναι Ελλάδα». Στο χωριό μου κάποιες νοικοκυρές καθαρίζουν ολημερίς και ολονυχτίς τα σπίτια τους, δεν βρίσκεις ούτε με μεγεθυντικό φακό δείγμα κόκκου σκόνης μέσα στο σπίτι τους, πλένουν και ξαναπλένουν με το λάστιχο το πεζοδρόμιό τους και όλα τα σκουπίδια τα ρίχνουν στο δημόσιο δρόμο. Στο ρετιρέ λοιπόν είναι το ενδιαφέρον, γιατί η συντριπτική πλειοψηφία της ελλαδικής κοινωνίας θέλει τα παιδιά της να πάνε στο πανεπιστήμιο,

έστω και εάν σήμερα το πανεπιστήμιο δεν συνδέεται με την κοινωνική κινητικότητα όπως συνέβαινε στο παρελθόν, αφήστε που γίνεται λόγος και για οικογενειοκρατία.

Από το μέχρι τώρα «βουητό» των Μ.Μ.Ε. έντυπων και ηλεκτρονικών, επιβεβαιώνεται και πάλι ότι ο μαθητής του νηπιαγωγείου, του δημοτικού και του γυμνασίου φοιτά σε ένα σχολείο που «πανεπιστημιοκαθορίζεται». Το νήπιο αλλά και ο μαθητής της βασικής εκπαίδευσης στη μεταμοντέρνα ελλαδική πραγματικότητα, συνεχίζει να αντιμετωπίζεται «ετσιθελικά» σχεδόν από όλους, ως εν δυνάμει φοιτητής του πανεπιστημίου, ως μικρομέγας, όπως στους ζωγραφικούς πίνακες του μεσαίωνα που τα παιδιά παριστάνονταν ως μικρομέγας. Έτσι όμως αφετηριακά, αποκλείουμε τα «κακά παιδιά» της ελλαδικής νεολαίας που δεν μπορούν ή δεν θέλουν να πάνε στο πανεπιστήμιο ή που και αν περάσουν θα το εγκαταλείψουν ή ακόμη, ως «αιωνίως» σπουδάζουσα νεολαία, θα είναι πάντα εγγεγραμμένα εκεί, γιατί αδυνατούν να απογαλακτιστούν από το γίνε παιδί μου «επιστήμονας» και για να μπορούν να απαντάνε άνετα στο καθημερινό κοινότοπο ερώτημα «εσύ τι δουλειά κάνεις, με τι ασχολείσαι;».

Σε λίγα χρόνια στην γερασμένη Ελλάδα των λίγων εκατομμυρίων το 30% των κατοίκων της θα είναι αλλοδαποί, ενώ σήμερα το 1/5 των μαθητών που σε πολλές περιπτώσεις ανέρχεται και στο 1/3 έχει σχολικές δυσκολίες. Σωρευτικά το σύστημα περιθωριοποιεί αυτούς που δεν είναι «συμβατοί» με το μοντέλο που αυτό προάγει εδώ και πολλά χρόνια, αλλά από την άλλη και αυτοί που ανταποκρίνονται σε αυτό, επειδή το ίδιο λειτουργεί ανταγωνιστικά και αποκλειστικά γνωσιακά, τους κάνει «ιδιώτες» με την κοινωνικο-συμπεριφορική σημασία του όρου, αφανίζοντας γλυκά και ανεπαίσθητα, χωρίς περιττές ενοχές, τους «πολίτες». Η ελλαδική «κοινωνία» φαίνεται να αποτελείται πλειοψηφικά από «ιδιώτες» και πολύ λίγους «πολίτες», ενώ παράλληλα γερνάει με φρενήρη ρυθμό και βιολογικά με ότι σημαίνει αυτό για την εν γένει ισορροπία της.

Η πρόταξη του γνωσιακού στοιχείου, της εξειδίκευσης αλλά και της εισαγωγής στο πανεπιστήμιο ως απαίτηση της πλειοψηφίας, συμπαρασύρει αρνητικά και αλλοιώνει το χαρακτήρα που θα έπρεπε να έχει η βασική εκπαίδευση. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα στην πράξη, η ταξινόμια των διδακτικών στόχων σε γνωστικούς, συναισθηματικούς και ψυχοκινητικούς να περιορίζεται μόνο στους πρώτους. Αλλά και εκεί σταματάμε στη γνώση και όχι στην κατανόηση και στην εφαρμογή. Η παιδαγωγική ορολογία αντικαταστάθηκε από την οικονομική. Η εκπαίδευση σήμερα επίσημα θεωρείται υποτήμηση της οικονομικής πολιτικής. Η παραγωγή σηματοδοτεί την πρόοδο χωρίς κανείς να ενδιαφέρεται για το κόστος σε ανθρώπινες ψυχές. **Ποιος όμως οικονομικά ισχυρός χόρτασε χρήμα και ποιος ικανοποιήθηκε από την υπερπαραγωγή;** Ποια είναι η σχέση της εκπαίδευσης με τα φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας και πόσο χρεωμένος είναι ο κάθε δάσκαλος τον νέο που πεθαίνει στο πάρκο από τα ναρκωτικά ή φοράει την κουκούλα και τα σπάει, γιατί ενδεχομένως δεν «έπαιρνε τα γράμματα» και τον «ξέρασε» το σύστημα ή φοιτούσε σε ένα σχολείο που δεν είχε νόημα γι' αυτόν, χωρίς εσωτερική παρώθηση και χωρίς κίνητρα;

Ο «επαγγελματικός ελιτισμός» που σχετίζεται άμεσα και με την κουλτούρα του πανεπιστημίου, προτάσσει ως πρώτιστο κριτήριο εκτίμησης της ανθρώπινης προσωπικότητας την επαγγελματική ιδιότητα και ταυτίζει «δυστυχώς» το είδος του επαγγέλματος και όχι την ικανότητα άσκησης του για το κοινό καλό, με την κοινωνική αξιοσύνη, την αξιοπρέπεια και την εντιμότητα. Η πρόταξη του «καλού» επαγγέλματος και των πανεπιστημιακών πτυχίων βοηθάει στο κρυφτούλι των «ιδιωτών» και φευ, χρησιμοποιείται ως πειστήριο ηθικού επιπέδου. Έτσι ο κοινωνικός ρόλος του σχολείου ανεπαίσθητα διαγράφεται, δεν υφίσταται ανάγκη ύπαρξής του, γιατί προάγεται αποκλειστικά μέσα από την έμφαση στο γνωσιακό

στοιχείο. Πρόκειται για μια ιδιότυπη κατηγοριοποίηση με πολλά «ρατσιστικά υπονοούμενα». «Ο καλός μαθητής είναι πάντα και το καλό παιδί». Συνεπώς ο δάσκαλος της βασικής εκπαίδευσης, παιδί και αυτό της τριτοβάθμιας εκ/σης και με την προϋπόθεση ότι οικοδομεί την «αυταξία» του ως πρόσωπο μόνο στην επαγγελματική του ιδιότητα ή στους τυπικούς τίτλους σπουδών και στα πλαίσια του πανεπιστημιόδρομου (εκ του ευρωμονόδρομου), είναι ενδεχόμενο να εμφορείται από την αίσθηση ότι απευθύνεται σε μαθητές εν δυνάμει φοιτητές του πανεπιστημίου, γιατί αυτός είναι ο μόνος δρόμος να θεωρηθεί καλός-καθαρός. Άρα είναι ανεπίτρεπτο γι' αυτόν να νιώθει ότι αλληλεπιδραστικά συν-ερευνά και συν-κινείται με μαθητές που κάποιοι από αυτούς θα γίνουν αγρότες, υδραυλικοί, κτηνοτρόφοι, κομμωτές, σερβιτόροι, μάγειρες, οδηγοί ταξί ή νταλίκας, κηπουροί, οδοκαθαριστές και όχι γιατροί, δικηγόροι, αρχιτέκτονες, εκπαιδευτικοί. Υπ' αυτήν την έννοια δεν θα μπορούσε να κατανοηθεί ότι και αυτός μαθαίνει μαζί με τα παιδιά. Ευτυχώς όμως υπάρχουν δάσκαλοι, εραστές της παιδείας, (ο Έρωτας παντελώς απών και από αυτόν το διάλογο), με ισχυρό παιδαγωγικό κριτήριο. Ευτυχώς υπάρχουν και γονείς, οι οποίοι κατανοούν ότι αυτό που πληρώνει τον γονεϊκό τους ρόλο δεν είναι η γέννηση αλλά η αναγέννηση μέσα σε ένα πλαίσιο ελευθερίας και ανακάλυψης. Πόσοι όμως είναι αυτοί οι δάσκαλοι και πόσοι αυτοί οι γονείς;

Εάν τα παραπάνω έχουν κάποια αντικειμενική υπόσταση, φανταστείτε τι συμβαίνει για τους μαθητές με ιδιαίτερες δυσκολίες, οι οποίοι και παρά την ανομοιογένεια όσον αφορά στην αιτιολογία των δυσκολιών τους, πρέπει να είναι έξω από το κοινό σχολείο, αλλά όλοι μαζί στο ειδικό σχολείο που κάθε άλλο παρά ενταξιακό προσανατολισμό έχει. Στο ελλαδικό σύστημα δεν νομίζω να υπήρξε μαθητής που από κάποιο ειδικό σχολείο να πήγε σε κοινό σχολείο. Η ωφέλεια της συνεργασίας μεταξύ του μαθητή χωρίς δυσκολίες και του μαθητή με ιδιαίτερες δυσκολίες, που τις ορίζει όμως και τις προσδιορίζει το προβληματικό σύστημα, γιατί έτσι το βολεύει, δεν είναι κατανοητό ότι είναι αμφίδρομη. «Λέει» το σύστημα στον μαθητή με ιδιαίτερες δυσκολίες: «γιατί κακό παιδί έχεις καθυστέρηση ή γιατί έχεις δυσλεξία ή μερική απώλεια ακοής ή κακή λειτουργία της εργαζόμενης μνήμης; Καλά να πάθεις!!! Μείνε μαζί με το συμμαθητή σου που έχει άλλου είδους δυσκολίες για να μην μου κολλήσεις τους καλούς μου μαθητές προκαλώντας και σ' αυτούς γνωστική ακαμψία, στοιχείο «των κοινωνικά (ως παράγωγο) και νοητικά (ως εγγενές αίτιο) αποκλινόντων»!!! Μήπως όμως έτσι ο επιτυχημένος νοήμων γνωστικός άνθρωπος σοκάρεται στη πορεία διαδικασίας της ωρίμανσής του, όταν ανταμώνει με όποιο πρόσωπο είναι διαφορετικό και φορέας μιας άλλης κουλτούρας σώματος και έκφρασης και είναι εκτεθειμένος και ευάλωτος σε ψυχώσεις-παράγωγα ενός μοντέλου ανθρώπινου που ορίζεται αυθαίρετα τόσο ψυχοδιαφορικά όσο και αισθητικά;

Εμείς λοιπόν ως κοινωνία και **παρά του ότι αυξάνουν τα συμπεριφορικά προβλήματα των μαθητών στο σχολείο με ανησυχητική και αλματώδη συχνότητα**, προτάσσουμε τη συζήτηση για το πανεπιστήμιο με τα μεταπτυχιακά που θέλουν δίδακτρα, με τα κολέγια που θέλουν δίδακτρα, με τα της δυτικής αλλοδαπής που θέλουν δίδακτρα αλλά διέπονται τουλάχιστον από κανόνες και με τα φροντιστήρια που θέλουν γονείς με λεφτά και δυστυχώς δεν συζητάμε πρώτιστα για εκείνο το κομμάτι της εκπαίδευσης που αφορά και αγκαλιάζει όλα τα παιδιά αλλά απαιτεί λεφτά από την πολιτεία (ουκ αν λάβεις εκ του μη έχοντος και μάλιστα σε περίοδο ύφεσης). Πριν δύο χρόνια ρώτησα μία κοπέλα που πέρασε στο πολυτεχνείο, «εάν θα περνούσε σε αυτή τη σχολή χωρίς φροντιστήριο και μου είπε όχι». Μου είπε επίσης ότι οι γονείς της πλήρωναν 1000 ευρώ το μήνα σε ιδιαίτερα. Παναγία μου!!! *Τι θα κάνω εγώ μονόμισθος με τέσσερα παιδιά, τι θα κάνω, σύγχρονος άθλιος του*

Ουγκώ; Καλά να πάθω που επέλεξα να είμαι πολύτεκνος στην σύγχρονη ελλαδική κοινωνία. It is a free country, man!

Ένα πράγμα που ίσως άλλαξε τα τελευταία χρόνια είναι ότι η επιλογή ή μάλλον η «κοινωνική» και ακαδημαϊκή «ανάδειξη» των κατεχόντων και ευπόρων ετεροχρονίζεται και γίνεται λίγο αργότερα, σε επίπεδο μεταπτυχιακό και δεν μιλάμε βέβαια για όσους φεύγουν έξω να σπουδάσουν, ούτε φυσικά για τις «διάνοιες». Άλλωστε η πρόσβαση στη βασική προπτυχιακή τριτοβάθμια εκπαίδευση έχει πάρει μαζικό χαρακτήρα με τη δημιουργία σχολών εκτός πανεπιστημιούπολεων και στο μικρότερο χωριό της ελλαδικής επικράτειας, ελέω πιέσεων τοπικών βουλευτών και τοπικών αρχόντων. Και αυτοί που σχεδιάζουν για την παιδεία, άτομα που η επαγγελματική αλλά και ακαδημαϊκή τους ιδιότητα ίσως να συνιστά «αυταξία» για τα ίδια ή ενδεχομένως να είναι «εργαστηριακοί επιστήμονες» με πάμπολλες δημοσιεύσεις και αξιολογή λειτουργία στη γυάλα του δικού τους μικρόκοσμου, αλλά που ποτέ ίσως δεν έχουν φλερτάρει στο κυλικείο της σχολής ζηλεύοντας φορτικά το καλαμάκι του φραπέ στα χείλη της μελαχρινής κοπέλας, νιώθοντας το σκίρτημα της «λούφας» από το μάθημα για μια κοντινότερη ματιά με σκοπό να διακρίνουν τις αποχρώσεις των χρωμάτων στις χαραμάδες του βολβού του ματιού της, αυτοί λέω, είναι αρκετοί από μόνοι τους για να διαχειριστούν έστω και συνθετικά τις προτάσεις για την «μεγάλη αλλαγή»; Μικρόκοσμοι στεγανοί, συγκροτήσεις σε σώματα «ιδιωτών» με πληθωρική γνώση σε αυστηρά εξειδικευμένα πεδία, κάνουν ασκήσεις επί χάρτου για την κατ' επίφαση «δημόσια» εκπαίδευση μιας κοινωνίας στην οποία οι γονείς τρυπούν τις τσέπες τους για να βρουν κανένα ξεχασμένο ευρώ για να σπουδάσουν τα παιδιά τους, πολλά από τα οποία, συγχωρέστε μου την αδόκιμη έκφραση «μας έχουν γραμμένους». Και λίγο παραπέρα οι νεαροί μετανάστες που ξεφεύγουν τον πνιγμό στο Αιγαίο, και οι οποίοι αντί να σπουδάζουν, θέλουν ετοιθελικά να μας πλύνουν το παρμπρίζ. Μήπως όμως το πτυχίο είναι για κάποιους άλλοθι για την τεμπελιά τους, την απονεύρωση και αυτό που λέει σύγχρονο τραγούδι ελληνόφωνου ροκ για το ρόλο του «επαναστάτη της πορδής»; Πάντως τις συνέπειες από τη μια του σωρευτικού αποκλεισμού και από την άλλη της παραγωγής των «προικισμένων και πολυπτυχιούχων όχι πολιτών, αλλά ιδιωτών» όλοι θα τις γευτούν, εκτός εάν έχουν όλοι από ένα ελικόπτερο απόδρασης! Ιστορικά τεκμηριωμένο ότι τους βολεμένους τους ξεβόλευαν αργά ή γρήγορα οι περιθωριοποιημένοι και οι βρισκόμενοι σε απόγνωση. Φυσικά και δεν μιλάω για τους «μοδάτους επαναστάτες» οι οποίοι αναστοχάζονται και φοράνε την κουκούλα τους για λίγο suspense αλλά γι' αυτούς που δουλεύουν ασταμάτητα σωματικά και ψυχικά, λειτουργούν κοινωνικά και ξαφνικά βρίσκονται στο δρόμο.

Με αφορμή λοιπόν ακόμη ένα «διάλογο» ή «διαβούλευση» για το «έξυπνο σχολείο», (έτσι για να καλύψω όλους τους υπουργούς), παρακαλώ κι εγώ τους πολιτικούς και τους ειδήμονες να αλλάξουν ρότα και να ασχοληθούν με τη βασική εκπαίδευση, την εκπαίδευση που αγκαλιάζει όλα τα παιδιά του ελλαδικού λαού, τα παιδιά που ζουν σήμερα εδώ και φοιτούν καθημερινά στο σχολείο. Δεν μιλάω για χαλαρότητα αλλά εντατικοποίηση της βασικής εκπαίδευσης, ούτως ώστε ο κάθε μαθητής ανακαλύπτοντας ολιστικά τον εαυτό του, να προσεγγίζει μέσα στα πλαίσια της αλληλεπίδρασης με τους διαφορετικούς άλλους και χωρίς κατηγοριοποιήσεις, τα όρια του δυναμικού του ισορροπημένα. Ενός σχολείου που θα προάγει ισόρροπα την τριπλή ταξινόμια των διδακτικών στόχων σε πλαίσια συν-έρευνας, συν-μάθησης, συν-κίνησης, συν-εργασίας. Να βοηθιέται ο κάθε μαθητής να αντιληφθεί τα όποια δυνατά του σημεία ως εφόδια κοινωνικής προσφοράς και αντιστάθμισης των αδυναμιών των άλλων και όχι ως προϋποθέσεις «ιδιωτείας» αυταρέσκειας και

αυτοθουμασμού. Εσείς σχεδιαστές της μεγάλης αλλαγής δείξτε στα παιδιά μας το δρόμο για να ανταμώσουν το θαύμα της ιδιαιτερότητας του προσώπου τους και μην φορτίζετε με ενοχές, όσα δεν επιλέξουν ή δεν μπορέσουν ή είναι για την πλειοψηφία των έξυπνων και εύστροφων «αδύνατα» να μπουν στο «παράδεισο» του πανεπιστημίου ή οι γονείς τους είναι φτωχοί και μη κατέχοντες. Αφήστε τους τουλάχιστον να ερωτευτούν, να χορέψουν, να συνεργαστούν, να μοιραστούν τις ιδέες τους, να αποκτήσουν ψυχολογικά αποθέματα για να αντέξουν κατά το δυνατόν στις συνθήκες του σύγχρονου παραγωγικού μοντέλου, αυτοί που σίγουρα παράγουν.

Καταργήστε τα αναλυτικά προγράμματα σπουδών και κάνετε προγράμματα σπουδών μικρά και ευέλικτα που να επιτρέπουν στον **καταρτισμένο** δάσκαλο να συν-κινείται με το μαθητή. Επηρεάστε θετικά τις παραμέτρους του άδηλου προγράμματος. Δώστε δύναμη στα σχολεία να παίρνουν πρωτοβουλίες για προσαρμογές και την ευχέρεια στους καταρτισμένους δασκάλους να προχωρούν σε διαφοροποίηση της διδασκαλίας για να είναι αυτή συμβατή με τους μαθησιακούς ρυθμούς κάθε παιδιού αλλά και με τα ενδιαφέροντά του. Απαγκιστρώστε τα παιδιά από το σχολικό βιβλίο και από τη σχολική γνώση, αναδείξτε μόνο τον εργαλειακό τους χαρακτήρα για να σταματήσει αυτό το ρούφηγμα του μεδουλιού της δημιουργικότητας τους και αυτό το μοντέλο επιβολής της στερεοτυπικής σκέψης. Σώστε τα από τα μυοσκελετικά προβλήματα και τις επισκέψεις στους ορθοπεδικούς. Προωθήστε και μεριμνήστε για την παρουσία όλων των παιδιών στο κοινό σχολείο τοποθετώντας σε κάθε 6/θέσιο σχολείο δύο επιπλέον γενικούς δασκάλους και έναν δάσκαλο για τους μαθητές με ιδιαίτερες δυσκολίες. Βρείτε τρόπους να αξιοποιηθεί η μερική γνώση της μητρικής γλώσσας των πολλών αλλοδαπών μαθητών. Αξιοποιείτε τη σύγχρονη περιβαλλοντική ψυχολογία και φτιάξτε σχολεία κατάλληλα για τα παιδιά. Αποζημιώστε καλά τους δασκάλους. Διασφαλίστε ότι αυτοί που διδάσκουν στη βασική εκπαίδευση έχουν γνώσεις ψυχοπαιδαγωγικής, θεωριών μάθησης, εξελικτικής ψυχολογίας, διδακτικής μεθοδολογίας και εμφορούνται από καρδιακή αγάπη για τα νέα παιδιά και μπορούν να διδάξουν τα μαθήματα της Αισθητικής Αγωγής.

Διευρύνετε το χρόνο παραμονής όλων των παιδιών στο σχολείο μέχρι τις 4 μ.μ. για να μελετάνε και να προετοιμάζονται εκεί μαθαίνοντας από τους δασκάλους τους τεχνικές μελέτης και όταν πάνε στο σπίτι να ανταμώνουν ως πρόσωπα με αυτούς που αγαπούν και τους αγαπούν. Καταργήστε την βαθμολογική-αθροιστική αξιολόγηση των μαθητών και προωθήστε την περιγραφική σε συνδυασμό με την δυναμική. Αφού και στο γυμνάσιο το Σεπτέμβρη όλοι προβιβάζονται. Δώστε πραγματικά οικονομικά κίνητρα σε αυτούς τους εκπαιδευτικούς που προσπαθούν να βελτιωθούν. Βοηθήστε τα παιδιά να αγαπήσουν την εργασία και να μην απαξιώνουν τις διάφορες μορφές της και έχουμε το φαινόμενο να έχουμε δουλειές που δεν τις κάνουν, επειδή είναι «μορφωμένα». Περιορίστε τον αριθμό των διδασκόμενων μαθημάτων και κάνετε κύκλους σπουδών (Αισθητική Αγωγή, Γλώσσα, Μαθηματικά, Κοινωνικά-Ανθρωπιστικά μαθήματα, Φυσικές επιστήμες, Φυσική Αγωγή, Ξένη Γλώσσα).

Καθιερώστε την αξιολόγηση του συστήματος από κάτω προς τα πάνω και αντίστροφα. Πως προχωράτε χωρίς αξιολόγηση; Βάλτε στις συντονιστικές ομάδες παιδαγωγούς, έχουμε πολύ αξιόλογους ψυχοπαιδαγωγούς, όχι πολλούς γιατρούς και εξειδικευμένους ειδικούς, αλλά ηθοποιούς, μουσικούς, καλλιτέχνες για να φτιάξουν τη βασική εκπαίδευση, αυτή που αγκαλιάζει όλα τα παιδιά, όλους τους νέους, τους άγνωστους ήρωες στο ηρώο του αγνώστου στρατιώτη. Φτιάξτε επιτέλους και αυτή την τεχνολογική εκπαίδευση και δώστε στην ελλαδική κοινωνία να καταλάβει τη σημασία της. Να μάθουν τα παιδιά να ανταμώνουν ως πρόσωπα χωρίς προπετάσματα

και φίλτρα μεσαιωνικών εποχών και να κατανοήσουν ότι το επάγγελμα και ο τίτλος είναι επισφαλή κριτήρια εκτίμησης προσώπων και προσωπικοτήτων. Οι παραγωγικές δυνάμεις δεν βρίσκονται στο γυάλινο προσκήνιο γιατί δεν έχουν χρόνο για τέτοια πράγματα. Καταργήστε τον κομματισμό στη διοίκηση. Ακολουθήστε αυτό που είπε ο Παπανούτσος ότι η διδασκαλία είναι τέχνη, τεχνική και επιστήμη.

Τέλος, εάν θέλετε, καταργείστε και τα φροντιστήρια, γιατί πως θα υποστηρίξω εγώ πολύτεκνος και μονόμισθος τα παιδιά μου και πως θα διασφαλιστούν γι' αυτά ίσες ευκαιρίες;

Δείτε τη βασική εκπαίδευση τώρα α α α α!

Κωνσταντίνος Α. Δαραής
kondarais@yahoo.gr
Τηλ: 6948761868